

Slovenska
filharmonija

SOS

SOS 1

abonma 2022/23

***Melanholija
in agonija***

Nejc Kamplet
klavir

SOS 1 28. september 2022 ob 19.30
Gallusova dvorana, Cankarjev dom
abonma 2022/23

Melanholija in agonija

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije
Komorni zbor Ave

Simon Krečič
dirigent

Nejc Kamplet
klavir

Urška Bernik
recitatorka

Miran Kolbl
koncertni mojster

Jerica Bukovec
priprava Zbora Slovenske filharmonije

Gregor Klančič
priprava Komornega zbora Ave

Frédéric Chopin (1810 – 1849)

Koncert za klavir in orkester št. 1 v e-molu,
op. 11

Allegro maestoso
Romanze – Larghetto
Rondo – Vivace

Alojz Ajdič (1939)

Taborišče Ravensbrück, kantata za dva
mešana zbora, recitatorja in simfonični
orkester

Koncert je posvečen žrtvam vojne v Ukrajini.

Zdi se, da je romantičnemu občutju 19. stoletja kot inštrument najbolj ustrezal klavir – zmožen je namreč največjih izraznih skrajnosti, ki segajo od nežnega do bombastičnega. Zato niti ni čudno, da je bilo v tem času veliko skladateljev hkrati tudi pianistov, kot to velja vsaj za Liszta, zakonca Schumann in **Frédérica Chopina**, pa tudi danes malo bolj pozabljene Friedricha Kalkbrennerja, Georga von Henselta in Johna Fielda. Seveda je bil klavir inštrument, ki je kraljeval v salonu, zato mu je mogoče pripisati tudi socialno funkcijo, prek njegovih zvokov pa se je velik del družbe seznanjal z zadnjimi opernimi modami.

Chopin je praktično ves svoj opus ustvaril zgolj za klavir. V kompozicijskem pogledu je na izviren način preževal svoje znanje virtuoza s kompozicijsko veščino, preplet obojega pa je rodil specifične harmonske rešitve. Čeravno Chopinova klavirska dela ne sodijo med pianistično najlažja, pa bi v njih zaman iskali prazno izkazovanje virtuoznosti, temveč predvsem jasno izražanje liričnih emocij, včasih tudi nacionalistične vznesenosti, v čemer se je njegov opus bistveno razlikoval od drugih velikih virtuofov-skladateljev.

Chopin je napisal dva klavirska koncerta, oba pa sta nastala še v njegovih mladostnih letih, ki jih je preživel v Varšavi. Zdi se, da v tem času, torej konec dvajsetih let 19. stoletja, še ni poznal Beethovnovih koncertov in je tudi zato v svojih ostajal zvest starejši, a močno priljubljeni formi, v kateri orkester in solist nista enakovredna subjekta. V virtuoznem koncertu ostaja v središču pozornosti solist. Orkestru delež se zdi precej omejen: v začetnem uvodu naj bi samo stopnjeval pričakovanje občinstva, ki naj bi ga potešil prvi nastop solista, v nadaljevanju pa je bila vloga orkestra omejena predvsem na spremljavo. Seveda je v tem času veljalo, da ima vsak, ki se želi potrditi kot veliki solist, v svoji potovalki tudi lasten solistični koncert s spremljavo orkestra. Tudi zato je moral biti orkestrski stavek nezahteven: orkestrskim glasbenikom so bili parti razdeljeni

na licu mesta, vaj praktično ni bilo. Te značilnosti določajo tudi obe Chopinovi koncertantni deli (v resnici je najprej nastal *Drugi koncert* in šele nato *Prvi* – skladatelj je namreč izgubil orkestrske parte *Drugega koncerta*: v času, ko mu jih je uspelo ponovno prepisati, je bil *Prvi koncert* že izdan), ob katerih se ne moremo znebiti občutka, da mladi skladatelj ni preveč dobro obvladal zvočnosti orkestra (v tem pogledu je bilo še posebej kritično mnenje Hectorja Berlioza), kar je mnoge celo vodilo do špekulacij, da je avtor inštrumentacije morda skladateljev akademijski prijatelj Ignacij Feliks Dorbrzyński. Toda vsi estetski pomisleki so pozabljeni takoj, ko v značilnem Chopinovem slogu zapoje klavir.

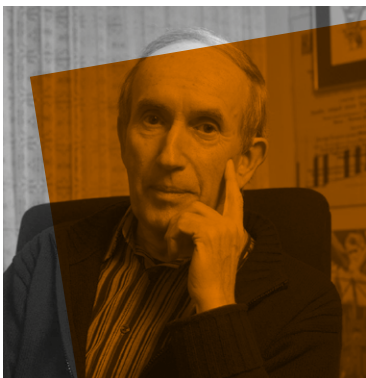
Koncert za klavir in orkester št. 1 v e-molu, op. 11 se pričinja s standardno orkestrsko ekspozicijo, ki v okornem stavku predstavi vse tri glavne motive – uvodno herojsko tematiko, tej komplementarno, nekoliko nostalgično, a melodično izpeto daljšo melodično misel, skupaj tvorita prvo temo, in nato tudi lirično zasanjano drugo temo – zatem nastopi klavir z odrezavimi akordi, sledi pa ponovno druga melodična misel, ki se zdaj že virtuozno razrašča v vse bolj gosto pianistiko. Chopin se napaja pri sicer tipični pianistični ornamentaciji, a ji uspe podeliti povsem nove pomene – tako razloženi akordi niso več zgolj v funkciji predstavljanja solistovih sposobnosti, temveč postanejo trden del izraza in formalne logike. Izpeljava ne sloni toliko na doslednem razgrajevanju motivičnega materiala, temveč se zdi bolj prosta improvizacija. Srce koncerta je gotovo središčni stavek, ki ga z naznačitvijo značilne atmosfere začnejo godala, nato pa se bogato okrašena melodika razvija v briljantnih tercah in sekstah klavirja. Sam skladatelj je o tem stavku zapisal: »Adagio je nekakšna romanca, mirna in melanholična. Vzbudila naj bi občutek ljubega spomina, spomina na kraj, ki v nas prebuja tisoč sladkih spominov. Je kot sanjarjenje v lepi, z mesečino osvetljeni pomladni noči.« Zadnji stavek prinaša

spet posebno specifično Chopinovega ustvarjanja – v celoti je pregneten s plesnimi ritmi (krakovjak), ki ne služijo le poudarjeni virtuoznosti in občutenju vznesenosti, temveč se prek njih jasno razkriva tudi želja po nacionalni identifikaciji. Chopin je v svojem koncertantnem delu postavil tako tudi spomenik rodni Poljski, toda že naslednje leto ga je pot vodila v tujino, od koder se domov ni več vrnil.

Slovenski skladatelj **Alojz Ajdič** sodi med tiste ustvarjalce, ki so se na naših tleh najbolj približali slogu, ki bi ga lahko označili kot novo enostavnost ali vsaj kot neoromantiko. Sprva je študiral klarinet, kasneje pa tudi kompozicijo pri Urošu Kreku. Sam je povedal, da »sebe uvršča med pozne ali zakasnele romantike«. Zvestobo romantični izrazni estetiki utrjuje skladateljev občutek, »da mi ljudje, ki poslušajo mojo skladbo, vidijo v dušo. Da mi gledajo v srce.« Ajdičev slog gradi na odnosu do modernizma, a se zanj ni v polni meri ogrel: »Mislim, da ni treba biti ravno za vsako ceno moderen, zakaj neki bi se skušal prilagajati današnjemu času, ki v glasbi nenehno išče kaj novega. Nenehno iskanje novega je v bistvu oddaljevanje od človeka samega, od človeške duše. Saj ne more biti greh, če se skladatelju kdaj pa kdaj zapiše

Alojz Ajdič

Foto: arhiv DSS

tudi kaj romantičnega.« Tako najdemo v njegovih delih, predvsem iz kasnejšega obdobja, tudi daljše melodične misli in motivično gradnjo. Večkrat prevladuje občutek, da je za svoj zgled vzel kompozicijsko enostavnost in emocionalno neposrednost filmske glasbe, mestoma pa se spogleduje celo z minimalizmom. Skladatelj ob bok takšnim slogovnim impulzom postavlja občutek izrazito poenostavljene fature in melodičnega gradiva, zaradi česar bi bilo smiselno govoriti o novi enostavnosti, ki se seveda ne kaže zgolj v gostoti in relativni nezapletenosti glasbenega stavka, temveč predvsem v želji po posredovanju neposrednih emocionalnih vsebin, značilnih zlasti za romantične miniature. Zato je za Ajdiča, kot je to izpostavil že muzikolog Leon Stefanija, tipična nepretencioznost, ki naj bi izhajala iz uporabe vzorcev glasbe preteklosti.

Vendar Ajdičevih del ne smemo označiti za preproste slogovne kopije. Skladatelj namreč poudarja, da »v skladbe poskuša vdihniti čas sodobnosti, čeprav je v osnovi tradicionalist«. Delež modernističnih ostankov je v njegovih kasnejših delih razmeroma majhen: potujitev dosega predvsem s poenostavitvijo preteklih modelov ali s približevanjem glasbi lažjih žanrov. Značilna je še materialna asketskost in duhovna prebujenost, zaradi česar se zdi, da bi mu lahko kot pomemben zgled služili vzhodnoevropski religiozni minimalisti, še posebej Górecki (gosti, vzporedno vodeni akordi ali bikordi) in Kančeli (močni kontrasti v dinamiki in forma, ki ni podvržena razvoju, temveč nizanju). Ti slogovni namigi pa pri Ajdiču niso domišljeni dosledno, ampak črpajo iz različnih energij.

Drugače je mogoče razumeti skladateljevo zgodnejšo kantato *Taborišče Ravensbrück* (1980), v kateri se je skladatelj spopadal z značilnim modernističnim materialom in postopki, pri čemer se zdi, da je tak slogovni pristop prilagodil izbrani snovi. Besedilno izhodišče je poiskal v sedmih pesmih nekdanjih taboriščnic (Katja Špur, Erna Muser, Vera Albreht in Katarina Miklav). Značilni

modernistični postopki in materiali (kvartne harmonije, pogosto govorno petje, aleatorično izgovarjanje besedila, ozek ambitus, izpolnjen s poltoni, kromatično melodično gibanje, aleatorično notirani odseki, pomikanje proti harmonskim grozdom) so v službi slikanja okolja, ki je v tem primeru depresivno, napolnjeno z grozo, z izkustvom nesmiselnega trpljenja, kar kaže na tesno prepletanje zvočnosti modernizma z izkušnjo kataklizme. Toda poleg te modernistične plasti lahko v Ajdičevi kantati odkrijemo tudi veliko bolj tradicionalne odseke: kakšen kratek poudarjeno melodični vložek, melodija visokega klarineta je obarvana izrazito orientalsko, saj naj bi spremljala stokanje ruske taboriščnice, zbor za odrom se pogosto približuje ljudskemu občutenju, značilno je sopostavljanje simuliranih ljudskih odsekov z močno disonantnimi sekundami. Skladba prinaša jasen izrazni lok, ki se pričinja s slikanjem mrzle pokrajine (presunljivo ječanje pojoče žage in fleksatona, sikanje in sekundno gibanje v zboru), tudi metafore za neznosne eksistencialne razmere. V nadaljevanju se zvočnost zgošča in otrpne na besede »Dan za dnevom smrt med nami«. Sledi ponovno zgoščevanje, ki doseže višek na besede »nočem, nočem umreti«, naslednja pesem pa je domišljena rezponzorialno, kot dvogovor med enostavnimi harmonijami zbora, skritega za odrom, in dramatično recitacijo zbora na odru. Nato sledi daljša orkestrska medigra, v kateri prevladuje ritmični ostinato, mestoma tudi harmonski, nad katerim se oglašajo marcialno intonirani melodični drobci in na vrhuncu kriki »Arbeiten, arbeiten«. Skladateljeva »filmska kamera« se nato obrne k stari ženici, ki resignirano stoka nad usodo svojih otrok (recitatorka). Zadnja pesem prinaša okus po ljudski melodiji, ki postaja metafora za domovino. Toda sladkost melodije se vse bolj ogrinja v goste modernistične zvočnosti, dokler skladba ne potihne v mrzlem ječanju, s katerim se je tudi pričela.

Gregor Pompe

Simon Krečič

dirigent

Foto: Tiberiu Marta

Simon Krečič je leta 2002 zaključil študij klavirja na ljubljanski Akademiji za glasbo kot zadnji diplomant Acija Bertoncija, julija 2005 pa še podiplomski študij klavirja na Visoki umetniški šoli v Bernu v razredu Aleksandra Madžarja. Septembra 2012 je s premiero in devetimi predstavami baletnega večera *Stravinski* v produkciji SNG Opera in balet Ljubljana diplomiral še iz dirigiranja v razredu Milivoja Šurbka. V času podiplomskega študija klavirja v Švici je študiral dirigiranje v razredu Dominiqua Roggena. V teh letih je dirigiral več švicarskim orkestrom, kot so Orkester UNI Bern, Komorni orkester Spiez, Orkester HKB Bern in drugi. V sezoni 2006/07 je kot pianist korepetitor deloval v Operi SNG Maribor. Od marca 2009, ko je z orkestrom prvič nastopil v okviru Slovenskih glasbenih dnevov (Festival Ljubljana), je redni gost Orkestra Slovenske filharmonije. S slednjim je januarja 2013 nastopil tudi na turneji v okviru cikla *Pika, točka, tačka* v Ljubljani, Zagrebu in Beogradu. V SNG Opera in balet Ljubljana je bil zaposlen od oktobra 2007 do decembra 2012. V tem času je kot korepetitor sodeloval pri vseh predstavah operne produkcije in pri nekaterih deloval tudi kot asistent dirigenta.

Redno sodeluje s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija, kjer je bil redno zaposlen v sezoni 2012/13. Vrsto let ustvarja s številnimi najvidnejšimi domačimi in tujimi solisti (med njimi Dubravko Tomšič Srebotnjak, Eugenom Indjićem, Aleksandrom Madžarjem, Branimirjem Slokarjem, Wonji Kim Ozim itd.).

Posebej prepoznavno je Krečičevo delovanje na področju sodobne glasbe. Dirigiral je na številnih koncertih Festivala Slowind tako v Sloveniji kot v tujini (Pariz, Riga). Praizvedel je skladbe nekaterih pomembnejših slovenskih (Uroša Rojka, Nine Šenk idr.) in tujih skladateljev (Elliotta Carterja) ter sodeloval s pomembnimi tujimi solisti (Robert Aitken).

Uveljavlja se tudi v mednarodnem prostoru. Marca 2011 je bil asistent dirigenta predstave *Werther* v Gledališču Real v Madridu. Februarja 2015 je dirigiral Verdijevo opero *Macbeth* v režiji slovitega italijanskega režiserja Daria Argenta v Teatru Verdi v Pisi ter simfonični koncert na festivalu Palermo Classica na Siciliji. Julija 2016 je bil dirigent baletne predstave *Favn, Carmen* (Debussy, Ščedrin) na gostovanju Baleta SNG Maribor na Dubrovniških poletnih igrah. Oktobra 2016 je dirigiral Verdijevo opero *Razbojniki (I Masnadieri)* na Verdijevem festivalu v njegovem rojstnem kraju Busseto (Gledališče Regio di Parma), januarja 2017 prvo postavitve Wagnerjeve opere *Rensko zlato* v Mariboru, marca 2017 Rossinijevo *Pepelko* v Ljubljani, novembra 2017 Verdijev *Ples v maskah* na Kitajskem (Veliko gledališče Tian-Jin, Veliko gledališče Harbin), decembra

2017 Puccinijevo *Tosca* v Rovigu, februarja
2018 Donizettijevo *Hči polka* v Teatru Verdi v
Trstu ter avgusta 2018 Webrovega *Čarostrelca*
v Rheinsbergu pri Berlinu. Dirigiral je še
Offenbachove *Hoffmannove pripovedke* ter
Devico Orleansko P. I. Čajkovskega v Ljubljani,
Puccinijevo opero *Turandot* v Rovigu in Ferrari,
Donizettijevo opero *Ljubzenski napoj* v Trstu
ter baletni večer v Gledališču Massimo v
Palermu. Redno sodeluje s pomembnimi imeni
opernega sveta (José Cura, Piero Giuliacci,
Bruno De Simone, Dimitra Theodossiou,
Carlos Almaguer idr.). Bil je v gosteh pri
Zagrebski in Praški filharmoniji.

Od decembra 2013 deluje kot umetniški
direktor Opere SNG Maribor. Mesto Maribor
mu je marca 2019 za dosežke na področju
kulture podelilo Glazerjevo listino.

Nejc Kamplet

pianist

Foto: Taja Košir Popovič

Pianist **Nejc Kamplet** prihaja iz glasbene družine. Klavir igra od svojega petega leta. Študiral je na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost v Gradcu, kjer je v razredu Zuzane Niederdorfer študij zaključil z odliko. Šolanje nadaljuje v razredu Arieja Vardija na Univerzi za glasbo, gledališče in medije v Hannoveru.

Tehnično in interpretativno dovršenost mladega pianista potrjujejo številne prve nagrade na domačih in mednarodnih tekmovanjih. Med njimi še posebej velja izpostaviti tekmovanje sklada Hildegard Maschmann na Dunaju. Prva mesta je zasedel na Yamahinem štipendijskem tekmovanju na Dunaju, pa tudi na tekmovanjih Franz Liszt v Utrechtu, Martha Debelli v Gradcu, Euregio Piano Award v Geilenkirchnu, Young academy award v Rimu, Grand prize Virtuoso v Londonu in Jurica Murai v Varaždinu, na druga mesta se je uvrstil v New Yorku, Ettlingenu in Banski Bistrici. Je dobitnik kar petih zlatih plaket in nagrad na domačem glasbenem tekmovanju Temsig (2007, 2010, 2011, 2013 in 2016). Bil je tudi polfinalist

elitnih glasbenih tekmovanj v Harbinu (Kitajska) in Ferrolu (Španija), igral je na Rubinsteinovem tekmovanju v Tel Avivu (Izrael).

Doslej je nastopil na različnih glasbenih festivalih po Sloveniji in tujini, kot so Festival Ljubljana, Festival Lent, Festival Maribor, EUNIC MUSIKFEST, Carpe Artem, Les Nuits Pianistiques (Pianistične noči), Noč slovenskih skladateljev in Arsonore.

Koncertna pot ga je vodila po Sloveniji, Avstriji, Italiji, Nemčiji, Litvi, Estoniji, Združenih državah Amerike, Japonskem, Kitajskem, Škotskem, Poljskem, Hrvaškem in Slovaškem, kjer je kot solist zaigral z Orkestrom SNG Maribor, Simfoničnim orkestrom Festine, Orkestrom Državne opere v Banski Bistrici, opernim orkestrom iz Gradca, Slovaško Sinfonietto, Harbinskim simfoničnim orkestrom in Wuhansko filharmonijo, ter sodeloval s številnimi dirigenti, kot so Jiao Yang, Jin Hyoun Baek, Paweł Przytocki, Wolfgang Harrer, Živa Ploj Peršuh, TaeJung Lee, Marcus Merkel, Benjamin Pionnier, Igor Bulla idr. Dodatno se je izpopolnjeval na seminarjih pri mnogih uveljavljenih pianistih, kot so Jacques Rouvier, Daejin Kim, Mihail Voskresenski, Aleksandar Madžar, Ian Hobson, Grigory Gruzman, Robert Levin, Ruben Dalibaltayan, Aquilles Delle Vigne, Arbo Valdma, Sofya Gulyak idr.

Snemal je tudi za RTV Slovenija in 3. program radia Slovenija – program ARS. Je prejemnik štipendij Ministrstva za kulturo Republike Slovenije ter občin Maribor in Gradec.

Alojz Ajdič

Taborišče Ravensbrück

za dva mešana zbora, recitatorko in simfonični orkester

Veter čez ravnino joče

Katja Špur

Črne vrane na platani,
na brezljudni severni poljani ...

Do neba se pne sivina,
čas visi negibno v zraku.
Kdaj nad nami sivo jutro
znova v roko seže mraku?

Veter čez ravnino joče,
težki, težki so okovi,
sonce, dom, svoboda – žgoče sanje,
a tujina – led na srcu ...

Črne vrane na platani,
v črni hali na poljani
tisoči smo živih pokopani!

Mrlič

Katja Špur

Od kod smo prišli
in kdaj in zakaj
umirat
v prekleti ta kraj?

V sunkih vetra

Katja Špur

Vso noč zavija veter.
Do oken se vzpenja
in joče in joče
in spet se kot norec
zblaznelo krohoče.

V baraki leži sto slamnjač –
vso noč
ječanje in vzdih,
zamolklo hropenje
in tekanje miši ...

V sunkih vetra
vso noč se baraka
do temeljev stresa –
z njo sto slamnjač
in na njih premrla telesa ...

Smrt žanje

Katja Špur

Dan za dnevom smrt med nami
svojo žetev žanje.

Ni poti iz taborišča,
ni poti za žive
iz objema taboriščne žice.
Smrt samo k svobodi
skoz razbeljene peči
svoje vrste vodi ...

Zunaj je sonce

Erna Muser

Kaj silnemu žične ovire?
V umiranje naše kot v srečo kje daleč sveti.
Zunaj nebo kot kjer koli nad svetom modri se,
zunaj je veter, svoboda – o, nočem, nočem umreti.

Krste še prazne čakajo bele in revne.
Koliko trupel že naših so v tuja ta polja zvozile?
Sestre, katero od nas boste jutri morda položile
golo na golo? – O, nočem, tu nočem umreti.

Sleherno vlakno v telesu se smrti, razpadu upira,
vpije po zdravju, življenju, po zemlji in svetu,
vpije po delu – s svobodnimi gnosti prihodnost,
vpije po sreči – po soncu, ki v morju umira.

Zunaj je sonce in veter, tu notri smrt in zatohlost,
daleč nekje domovina – o, nočem, nočem umreti.

Molitev

Vera Albreht

Je greh, da zemljo smo preveč ljubile,
ko z doma v tuje kraje nas podé?
Je greh, da otroke smo rodile
v domovih, ki v plamenih zdaj goré?

In kaj smo, ljubi Bog, se pregrešile,
da si to strašno noč nad nas poslal?
Mar res zato, ker kruh smo si delile
z njim, ki v gozdovih lačen je postal?

Saj, kot si ukazal, verno smo molile
za té, ki nimajo nikamor leč.
In če smo kdaj jih, žejne, napojile,
je to pregrešno, je že to preveč?

O ljubi Bog, neskončno dobrotljivi,
usmili vsaj se njih, ki zdaj doma
se bijejo po hostah v zimi sivi,
da jih sovražni bes ne pokonča.

Zima 1944

Katarina Miklav

Že vigred se bo razbrstela,
trobentica se razcvetela.
Al' mi ubogi smo Slovani
iz rodne hišice pregnani.

Prav kmalu ptički bodo peli,
nam pesmi prelepe žvrgoleli.
Oh, cvetke, ptički! Kje ste zdaj,
kje je moj dragi rojstni kraj?

In že so travniki zeleni
in pašniki po vsej Lepeni.
Pred hišo tam – moj mili vrt!
A tu, a tu, povsod le smrt ...

oktober 2022

SMS 1

Fantastična

6. in 7. oktober 2022 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Ivor Bolton, dirigent

Spored:

Wolfgang Amadeus Mozart: Simfonija št. 1
v Es-duru, K. 16

Anton Bruckner: Simfonija št. 5 v B-duru

SOS 2

Ofelija

19. oktober 2022 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Titus Engel, dirigent

Nicole Chevalier, sopran

Spored:

Neville Hall: so flamed in the air

Hans Abrahamsen: Let me tell you

Carl Nielsen: Simfonija št. 4, op. 29, »Neugasljiva«

SIM 2

Sobotna izobraževalna matineja

s predstavitvijo skladb Hansa Abrahamsena in
Nevilla Halla

15. oktober 2022 ob 11.00

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Sodobne
orkestrske
skladbe

PVC 1

Spogledovanje s časom

21. oktober 2022 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.30

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor Slovenske filharmonije

Helena Fojkar Zupančič, dirigentka

Spored:

Uroš Krek, **Vaughan Williams**, **Ildebrando Pizzetti**,
Tadeja Vulc, **Damijan Močnik**

FKK 1

Mala žalna glasba

27. in 28. oktober 2022 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Heinz Holliger, dirigent

Spored:

Franz Schubert (ork. Roland Moser): Simfonija
v D-duru, D. 935A

Franz Schubert: Nonet v es-molu, D. 79,
»Franz Schuberts Begräbnis-Feyer«

Roland Moser: Echoraum

Franz Schubert (ork. Roland Moser): Andante
v h-molu, D. 936A

Franz Schubert: Simfonija št. 7 v h-molu, D. 759,
»Nedokončana«

europ~~l~~akat

SiolNET.

TAM TAM

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na info@filharmonija.si.

Koncertni list Slovenske filharmonije
Sodobne orkestrske skladbe – SOS 1
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc
Umetniški vodja ZSF: Gregor Klančič
Avtor spremne besede: Gregor Pompe
Jezikovni pregled: Ana Kodolja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, september 2022

Redakcija koncertnega lista je bila končana
23. septembra 2022.

ISSN 2350-5117

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

Slovenska
filharmonija